

Beltrederen i Holla kirke. Hans Skårdal søkte også om lønnsforhøyelse. Etter menighetsrådets forslag ble lønnen forhøyet fra kr. 120 til kr. 175 pr. år, gjeldende fra 1. juli dette år.

Bestyrerfolket ved Holla pleiehjem. Thomas Kåsa og frue søkte om en lønnsforhøyelse på kr. 300 hver. Tilsynet for pleiehjemmet og fattigstyret hadde anbefalt søknaden.

Ordføreren fant ikke å kunne gå med på en så stor lønnsforhøyelse. og gjorde vedtak om å forhøye lønnen med kr. 200 for bestyreren og kr. 100 for bestyrerinnen. Bestyrerens lønn blir derved kr. 1300 og bestyrerinnens kr. 800 pr. år.

Lærer Olav Rønne søkte som en godtgjørelse, stor kr. 300, for den tid han hadde fungert som skolestyrets

blomstringen rundt omkring i landet, så vi får håpe det blir godt bårder.

formann, nemlig i tiden 23.—3. 1941 til 4.—6. 1942.

Ordføreren gjorde vedtak om en godtgjørelse på kr. 100.00.

I samme forbindelse ble det fattet vedtak om å fastsette godtgjørelsen for skolestyrets formann til kr. 300 pr. år. Som kjent er det ordfører Vale som nå har overtatt ledelsen av skolestyret.

Utveldelse av bureisningsfeltet på Dagsrud. Etter forslag av Holla jordstyre, ble det vedtatt å tillegge et stykke på 15 mål av Dagsrud til bureisningsfeltet i Eldskogen.

Ordføreren av jordstyret fikk fullmakt til å ordne med overdragelsen.

ker og underholdningen vekstet utover kvelden med sang og musikk og opplesning. En kjent mesterspiller ga motdeltagerne noen av Telemarks beste og mest kjente slatter, forretningsfører Elstad leste av Ibsens Tusen-årsfesten — ord som synes rettet til enhver nordmann den dag idag.

SØNDAGEN

fortsatte tiliitsmannsmøtet med rapporter fra de 5 lagførere. Magnus Enerhaugen ga rapport fra arbeidet i Holla lag, Bendik Skafsholt fra Lunde, Olav G. Østerli fra Bø, Leif Plassene fra Sauherad og Hans Spockell fra Seljord.

erstatte den mannlige arbeidskrafta som det er mangel på der oppe som andre steder. Det er ikke liketil for en bureisner å få med seg arbeids-hjelp til stubbebryting og derfor er kvinnfolkens nå kommet mannen til hjelp. Rundt om på bureisningsbruket ser en kvinner ved stubbebryteren, sier vår meddeler. De henger i som noen kar og gjør et arbeide som er all respekt verd. Slike kvinner synes jeg fortjener noen ord i avisa, sier han og det er vi fullstendig enig i.

Under gården Romnes tilhørende Karl Olsen Romnes. Hennes foreldre hadde festedrev på livstid på denne plassen. Foreldrene er nå begge døde og datteren vil nå kjøpe tomten av grunn-eieren, som er uvillig til å selge.

Jordstyret har behandlet saken, og flertallet fant ikke at det forelå grunnlag for ekspropriasjon da søknaden ikke var kommet inn for leiens opp-hør.

Mindretallet fant at tomten kunde eksproprieres idet de mente at leieforholdet ikke var opphørt, da grunn-eieren hadde mottatt leie av Olga Syversen etter at foreldrene var døde.

Ordf. fattet vedtak om å anbefale ekspropriasjon.

RELIGIØSE

Frikirken - Porsgru

Ungdomsforeningen har til Hansaften til postbud Halv hytte ved Annerød. Møtes de kl. 7. Mat må tas med. Br kjøpt. Alle velkommen.

Venstøp Bedeh

Festlig samvær St. Hansaf 7.30. Tale av emissær Kvalhe Sang og musikk. Mat og litt erstatning medtas. Brus på Kollekt. Velkommen.

Frelsesarmeen - Sk

Tirsdag kl. 18. Hellighetams Onsdag kl. 18. Friluftsmate pittelberget. Hornmusikken møter ved kl. 17.30.

Proklama.

Krav mot boet etter avd. Theodora Johnsen, Stathell, meldes til undertegnede is innen 3 — tre — måneder faller de bort.

BAMBLE SKIFTERETT, juni 1942.

J. C. Tor dtn.

NS FØREREN HOS SINE SOLDATER VED FRONTEN

SS-PK. Som en løpende sak det gjennom stillingene at NS-føreren skulle komme på besøk til Legionen. Mange hundre kilometer fra hjemlandet kjemper legionærene sin kamp, forbindelsen med fedrelandet kan ofte bli både vanskelig og sjelden, men nå var det som Norge selv kom for å huse på sine soldater. I truskap mot Føreren drog de ut for innpå et år siden, idag kjemper harde kamper bak og legionærene har vist seg som ekte nordmenn i ett og alt, som en ekte Førerens folkung. Og nå skulle han selv komme hit og anytte båndet mellom seg og sine soldater enda fastere. Glæde og forventning fylte alle enhver tenkte kanskje var nettopp han den heidige som kunne få tale med sin Fører.

Strekningene er urene i dette land, så det var vanskelig å si nettopp når Føreren kom. Alle ventet, og rundt om i skyttergravene led bare ett spørsmål

mot en: Er han kommet? Og så kom da meldingen i formiddag: Førerens fly er landet! I kompaniene ble æresvaktten tatt ut, og alt ble gjort klart til mottagelsen.

Timene går i venting. Det blinker i æresvaktens nypussede stålhjelmer. Fjæ-sene er solbrente og barked av livet ved fronten. Det er et utvalg av de beste menn i Legionen som står her for å ta imot sin Fører. De fleste bærer jernkorset, de tapre menns hederstegn, på brystet. Mange av dem fikk tildelt utmer-kelsen etter den siste tids harde forsvarskamper. Uniformene er kanskje ikke slik man er vant til det fra para-der, men så er de da heller ingen pa-radesoldater, de står midt oppe i inn-satsen og er bare for noen timer truk-ke ut av stillingene. — de er norske frontsoldater.

Ved middagstider kommer bukolo-nen tilsyne og svnger opp. Ut av den første bil stiger Føreren, slik som vi

kjenner ham fra de mange ganger der-hjemme og slik som vi kjenner ham fra de ganger han har vært hos Legio-nen tidligere, — høy og kraftig i sin dyptblå hirduniform. Med ham følger en annen av Norges fremste menn, mi-nister Rismans. I følget er og Obergrup-penfører Redies, Kommandoordene klinger, og æresvaktten står stramme som lys. Legionssjefen, major Quist, har selv kommandoen og foretar avmeldingen, på brystet bærer han jernkorset av 1. klasse som går ble tildelt ham som første nordmann. Det norske flagg med Legionens gulne bokstaver lyser foran rekkene. Føreren inspisierer æresvaktten og taler så til sine menn. Like ved dron-ner kanonene. Det er bare ett bilde scenen her ved fronten kan sammenlig-nes med: Hovdingen og hans hird.

Kraftig og personlig taler Føreren til soldatene. Det er norsk tale som kom-mer fra hjertet og går til hjertet.

«Jeg er glad over å kunne hilse på dere her ved fronten. Og jeg er glad over at dere har oppfylt den tilitt og forventning jeg satte til deres innsats.

Etter det jeg har hørt om dere, vet jeg at dere har vist dere som gode nord-menn, og at dere har gjort ære på Nor-ges navn. Nå kommer jeg for å bringe dere en hilsen fra hjemlandet. Der fortsetter vi den samme kamp som dere

kjemper fram her på den ytre front. Og det kan jeg si dere, at deres kamp har ikke vært forgjeves, innsatsen fra dem av deres kamerater som har gitt sitt liv, har ført vårt land videre fram mot friheten. — det våres i Norge nå. Vår bevegelse setter seg gjennom på alle fel-ter, arbeidet for selvstendigheten og det nye Norge går fram med stormskritt. Jeg håper og tror at dere også i fram-tiden vil kjempe som ærlige nordmenn til verdensfienden er slått. Og jeg hil-ser dere med: Heil og Sæl!

«Heil og Sæl, Førere, runger det fra rekkene. Oynene lyser, de vet at de har en Fører som alltid har dem i tankene. Etter sin tale går Føreren langs rek-kene enda engang, håndhilser på de en-kelte og taler med hver enkelt. Enhver som har noe på hjertet, taler han len-gere tid med. Apent tales der ut her, det er menns tale, nettopp slik som den er og må være mellom en Fører og hans hirdmenn. De fleste av dem som står her, har også for, under den poli-tiske kamptid i Norge, stått fremst i rekkene og står nå overfor sin Fører som soldater i den nye fase av kampen. den fortsatte kamp mot folkenes fiend-er. Til dem slutter seg de usynlige rek-ker av tapre nordmenn som har gitt sitt liv i kampen, men hvis død evig lever.

Mens Føreren etterpå samtaler med legionssjefen og mottar hans rapport, går minister Rismans opp på kirkegår-den hvor de falne nordmenn ligger be-gravet. Gravene ligger i åshellingen kranst av ranke bjerker som snart skal lyse i vårlig prakt omkring de hvite kors. Synlig beveget går ministeren fra grav til grav og hilser de falne kame-rater. Det er ikke ukjente soldater som ligger her, navnene har allerede idag en klang blandt gode nordmenn, og deres navn vil alltid leve i Norges hi-storie. Rundt gravene flokkes kameratene som fører kampen videre.

Tilslutt kjører Føreren ut til linje-ne. Rank og kraftig står han på en haug og speider utover. En nordisk hov-ding er han der han står! Jeg minnes andre tiders politiske ledere som alltid selv holdt seg der det tryggest var, som flyktet fra sitt land da mest de gjaldt og som allerede idag har funnet veien til forelobig trygghet i Amerika. Vi legionærer er stolte av vår Fører.

I kveldstimenen letter et fly med kurs for Norge. Og legionærene kjemper vi-der fylt av en enda mere fanatisk tilitt til og tro på Føreren, vår hovding.

Krysskildrer Ulf Breien.
Den norske Legion.

Grenmar 23.6.42